

Mødet genoptaget Kl. 15¹⁵.

Ingeborg Hansen: Det har i mange Aar været de internationale Kvindeorganisationers Ønske, at de Bestemmelser, der findes rundt omkring i mange forskellige Landes Lovgivning om, at en Kvinde taber sin Statsborgerret ved Giftermaal, maatte bortfalde. Man har arbejdet med dette Maal for Øje gennem en Aarrække baade internationalt, mellemnordisk og her i Danmark. Betragtningen er den, at Statsborgerretten er en Værdi, som bør være umistelig, saaledes at den ikke kan fratages en, men man kun mister den, hvis man selv sørger for at blive løst fra den. Nu erkender jeg, at Tiden næppe er inde til at rejse de store, principielle Spørgsmaal, men da der er rørt ved Sagen i det Lovforslag, der foreligger, vil jeg gerne have Lov til at sige et Par Ord derom.

Da vi fik Bestemmelsen i Loven af 1925 om, at en Kvinde, som gifter sig med en fremmed Statsborger, ikke mister sin danske Statsborgerret, saa længe hun bor her i Landet, betragtede vi det som et Skridt i den rigtige Retning, maaske kun et Skridt, men dog en Bevægelse i den rigtige Retning. Det var ikke meget, man fik, men det var dog det, at en dansk Kvinde, som var født her i Landet, havde hele sin Slægt her, havde været her altid og ikke kunde tale andet Sprog end sit eget Modersmaal, ikke mistede denne Ret, saa længe hun blev her i Landet. Bestemmelsen medførte ganske vist den Urimelighed, at var hun blot borte i et halvt Aars Tid i et Land, som slet ikke kom hendes Ægtefælle ved, mistede hun den danske Statsborgerret og alt, hvad dermed følger, Forsørgelsesret, Retten til at være her, Rettighederne for Børnenes Vedkommende og meget andet.

Det Lovforslag, som nu foreligger, betyder et Tilbageskridt til de gamle Tilstande, et Tilbageskridt, som man meget maa beklage, og som man kun kan gaa med til, hvis det virkelig er tvingende nødvendigt. Jeg vilde meget beklage, om det skulde vise sig, at det var tvingende nødvendigt at berøve danske Kvinder deres Statsborgerret, alene fordi de gifter sig med en fremmed. Maaske kan der komme Oplysninger frem under den Udvalgsbehandling, der nu er bebudet, som vil bevirke, at man ser, det er nødvendigt, men indtil videre maa jeg i hvert Fald fastholde, at det

er med stor Beklagelse, man ser, at den danske Lovgivning nu gør et Tilbageskridt paa dette Omraade.

Indenrigsministeren (Kjær): Jeg takker for den relativt gode Modtagelse, Lovforslaget har faaet hos de forskellige Ordførere, men nægtes kan det jo ikke, at der er givet Udtryk for overordentlig store Betæneligheder, og det forstaar jeg i og for sig godt, for jeg maa indrømme, at ogsaa jeg under de mange og lange Forhandlinger om Forslaget, der har været ført dels i Indenrigsministeriet, dels med andre Ministerier, har været inde paa de samme Betæneligheder. Naar jeg alligevel har ment det rigtigt at fremsætte Lovforslaget, er det, fordi jeg ser saaledes paa det, at ganske vist fratages der visse Borgere en Ret, men det sker dog kun paa den Maade, at de kan faa Retten tilbage ved særlig Lov. Her kan jeg for det første sige, at man naturligvis vil bestræbe sig for at gennemføre denne Lov i Praksis hurtigst muligt, og at der under Tilrettelægningen kun vil blive taget Hensyn til dette ene: Hvordan har disse Mennesker stillet sig i national Henseende? Er de det, som vi almindelige Mennesker kalder nationalt værdige, saa faar de Retten tilbage; er de det ikke, maa de finde sig i at miste den. Det bliver altsaa kun dette ene, man tager Hensyn til. Der bliver ikke stillet de særlige Spørgsmaal, om vedkommende er straffet, om han har faaet Kommunehjælp, Fattighjælp eller anden Hjælp. Det er det nationale, der helt og fuldt bliver det afgørende.

Saa har man nævnt forskellige Ting, som man var betænkelig ved. Man er bl. a. betænkelig ved eller ikke helt klar over § 2, 3), der drejer sig om Flygtningene, som er bragt hertil ved tysk Foranstaltning. Det ærede Medlem Hr. Jørgen Møller spurgte, om man nu kan være sikker paa, at alle de, der er internerede her, er tyske. Nej, det er netop det, man ikke kan. Man kan ikke med Sikkerhed vide, hvordan det forholder sig med deres Afstamning. De vil sandsynligvis fortælle, at de stammer fra alle andre Steder end Tyskland, men saadan ligefrem Sandhedsvidner tør man ikke forudsætte de er. Derfor er det nødvendigt, at man tager dem med og undersøger ogsaa deres Sag.

Endvidere er der det Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Jørgen Møller ogsaa stillede, om der i det hele taget er Mulighed for, at disse Flygtninge, der for de allerflestes Vedkommende er internerede, kan indgaa Ægteskab.

Der ligger det saadan, at man fra